

sig paa nye Udgifter. Man er vel ikke blind for, at ved denne Ordning vil de Kommuner, der hidtil kun har ofret lidt paa deres Politi, faa en Fordel, men til Gengæld vil der ved Personalets Fordeling kunne tages et skønsomt Hensyn til, at saadanne Kommuner i Gerning har vist, at de har ment at kunne klare sig med et ringe Antal Polititjenestemænd, og følgelig kun i forholdsvis ringe Grad fremtidig kan gøre Krav paa Politiforøgelse. Og paa den anden Side gaar man ud fra, at man kun ved saaledes at binde Staten til de tidligere af Kommunerne anvendte Beløb virksomt kan modvirke den Fristelse, der vil være til i Statsbudgettet ved Fastsættelsen af Politiets Budget at lade sig lede af den Betragtning, at de Udgifter, der paaregnes, kun for et forholdsvis mindre Beløb virkelig vil komme til at gaa ud af Statskassen.

Med Hensyn til *Størrelsen* af det Bidrag, som herefter vil være at udrede af Kommunerne, anser Flertallet det for opportunt at foreslaa følgende Regler:

1) Bestemmelserne i § 2 a. i Lov Nr. 93 af 11. April 1916 om Udgifterne til Strafferetsplejen forbliver i Kraft.

Af Hensyn til de særlige Forhold i København, hvor Staten yder en Leje til Politigaarden, svarende til Statspolitiets Benyttelse af Bygningen — et Forhold som Bygningens Tilblivelseshistorie ikke tillader at forrykke —, har man dog foretrukket at udtrykke Opretholdelsen af denne Bestemmelse saaledes, at det har sit Forblivende ved de gældende Bestemmelser vedrørende Udgifterne i Strafferetsplejen, derunder *til Lokaler m. v.* Meningen hermed er da, at de med Hensyn til den nævnte Bygning oprettede særlige Overenskomster mellem Staten og Københavns Kommune ikke berøres af Lovbestemmelsen.

2) Iøvrigt udreder København, Frederiksberg samt Amts- og Købstadskommunerne til Staten et aarligt Bidrag til Politiudgifterne, saaledes beregnet:

Fra Kommunens Udgifter til Politivæsenet i Aaret 1925—26 trækkes en Trediedel; det derved fremkomne Beløb deles med Antallet af Indbyggere i Kommunen ved Folketællingen den 5. November 1925. Den udkomne Kvotient multipliceret med Antallet af Beboere i Kommunen efter sidste almindelige Folketælling angiver til enhver Tid Kommunens Bidrag til Staten.

3) I de sønderjydske Kommuner fastsættes det under Nr. 2 omhandlede Bidrag paa Grundlag af en Beregning over de Beløb, Ordenspolititjenesten i de paagældende Kommuner har andraget i Finansaaret 1925—26. (Se nærmere nedenfor Bemærkn. til § 115).

4) Fra Lovens Ikrafttræden overtager Staten efter Vurdering de af Kommunerne til Politiets udelukkende Brug anskaffede Befordringsmidler (se nedenfor a. S.)

Et *Mindretal* (H. P. Hansen, Finsen, Kaper og Will. E. Nielsen) indenfor Flertallet foreslaar at beregne det kommunale Tilskud efter de Udgifter, Staten aarligt faktisk anvender til Lønning og Pensionering af Politiets Tjenestemænd, saaledes at Bidraget, der ikke maa overstige en Femtedel af de nævnte Udgifter, i hvert Regnskabsaar fordeles paa København, Frederiksberg og de enkelte Amts- og Købstadskommuner efter Indbyggerantal. Mindretallet maa med Flertallet være enig i, at der maa ydes Kommunerne et Ækvivalent for den Indflydelse, de mister med Hensyn til Politiets Ansættelse etc., og at Ækvivalentet maa bestaa i en Lempelse i de økonomiske Byrder, Kommunerne hidtil har baaret ved Udredelse af Udgifter til Politiet, men Mindretallet kan ikke anerkende, at de af Flertallet foreslaaede Lempelser er tilstrækkelige, og maa iøvrigt være af den Opfattelse, at det er uheldigt som Grundlag for Kommunernes Refusionspligt at fiksere disses Udgifter til Politiet for et enkelt Regnskabsaar. Man maa i saa Henseende